

Nr 25

Av herr Jonasson m. fl., *angående avskrivningsunderlaget för skogsbilvägar.*

(Lika lydande med motion nr 17 i Första kammaren)

Enligt gällande bestämmelser får vid beräkning av nettointäkt av jordbruksfastighet en tredjedel av kostnaden för anläggning eller förbättring av permanent skogsväg, som bestritts av den skattskyldige och avser arbete, vilket utförts under den tid han ägt fastigheten, avskrivnas med tio procent per år enligt en särskild avskrivningsplan oavsett om anläggningens varaktighetstid är längre eller kortare än tio år.

Nödvändigheten av en allt längre driven mekanisering av avverkningar och virkestransporter liksom kravet på förbättrade arbetsförhållanden för skogsarbetarna har alltmer ökat behovet av permanenta skogsbilvägar. Bygandet av sådana framstår för närvarande som en av de mest angelägna uppgifterna inom skogsnäringen. Fortfarande återstår ett betydande investeringsbehov inom väglösa skogsområden. Genom ökat krav på bärighet behöver vidare en stor del av det äldre vägnätet omläggas och förbättras. Tillfredsställande skogsbilvägar är en förutsättning för att skogens värde skall kunna vidmakthållas och för att skogsindustrin, som arbetar i hård internationell konkurrens, skall kunna bibehålla nödvändig lönsamhet.

Av det anförda framgår, att det är i hög grad angeläget, att anläggning och förbättring av skogsbilvägar stimuleras. Den avvägning, som gjordes vid riksdagsbeslutet 1962 i form av de inledningsvis återgivna bestämmelserna, kan emellertid inte anses medge för detta syfte erforderliga och skäligen avskrivningsmöjligheter. Såsom underströks vid riksdagsbeslutet är det en rent skönsmässig bedömning som ligger till grund för stadgandet, att endast en tredjedel av anläggningskostnaden för en skogsväg får inräknas i avskrivningsunderlaget. Det är framför allt uppenbart, att med den sålunda gjorda bedömningen tillräcklig hänsyn inte tagits till att den tekniska utvecklingen inom skogsbruket har nedsatt den faktiska användningstiden för skogsvägar.

Endast undantagsvis torde anläggandet av en skogsväg medföra en mer avsevärd ökning av fastighetens värde. En skogsväg byggs nämligen ofta när större virkesförråd skall avverkas. Sedan det avverkningsmogna förrådet uttagits, får vägen vanligen minskad betydelse under längre eller kortare tid, beroende på den återstående skogens ålderssammansättning.

I sammanhanget bör vidare för det första uppmärksammas, att de enskilda skogsvägarna ofta utnyttjas utan motprestation för turist-, brand- skydds- och militära ändamål. För det andra bör beaktas vissa synpunkter beträffande drivmedelsskatten och fordonsskatten. I princip borde enligt vår mening skatt på bilar och på drivmedel till bilar i huvudsak restitueras i den mån den avser körning på skogsägarnas egna skogsvägar. Det torde emellertid vara förenat med svårigheter att finna en lämplig form för en sådan restitution, varför skogsägaren bör beredas motsvarande lättnader på annat sätt. Detta syfte bör enligt vår mening kunna tillgodoses genom de ifrågavarande värdeminskningssavdragen.

Starka skäl talar sålunda för att avskrivningsunderlaget i fråga om skogsbilvägar bör omfatta väsentligt större del av anläggningskostnaderna än vad som medges enligt gällande bestämmelser. Vi anser att ett avskrivningsunderlag för skogsvägar motsvarande två tredjedelar av anläggningskostnaden skulle innebära en i förhållande till de faktiska kostnaderna skälig och riktig beskattningsregel.

En sådan reformering av avskrivningsreglerna behöver inte medföra minskning av skatteinkomsterna. Ett ökat skogsvägbyggande betyder att avverkningsvärdet höjs, och därmed stiger också skatteinkomsterna från skogsbruket. Det är ingalunda osannolikt att denna inkomstökning mer än väl uppväger den inkomstminskning, som blir följden av den av oss föreslagna vidgningen av avskrivningsunderlaget.

Med stöd av vad ovan anförts får vi hemställa,
att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

Anvisningar

till 22 §.

2. a. Avdrag medgives — — — — — till 29 §.
Såsom för — — — — — nödig bostadsbyggnad.
Fasta maskiner — — — — — första stycket.
Därest inkomst — — — — — om jordbruksfastighet.

b. Avdrag medgives i form av årliga värdeminskkningsavdrag för sådan kostnad för täckdikningsanläggning som bestritts av den skattskyldige och avser arbete, vilket utförts under tid han ägt fastigheten och vilket icke utgjort reparation eller underhåll. Avdraget skall beräknas enligt avskrivningsplan och för år räknat utgöra tio procent av kostnaden, ändå att anläggningens varaktighetstid är längre eller kortare än tio år. Motsvarande skall gälla i fråga om kostnad för skogsväg, dock att endast *två tredjedelar* av sådan kostnad må utgöra underlag vid beräkandet av de årliga värdeminskkningsavdragen.

Har fastighet — — — — — årliga värdeminskkningsavdrag.
 I täckdikningsanläggning — — — — — ej huvudavlopp.
 Med skogsväg — — — — — till byggnad.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Äldre bestämmelser skola fortfarande äga tillämpning i fråga om 1967 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1967 och tidigare år.

Stockholm den 12 januari 1967

Bertil Jonasson (cp)

Per Petersson (h)

Elias Jönsson (fp)